

No tĕta! (29.10.2015)

V Bille teď dávají nálepky, za které si lze se slevou kopit italský stolní porcelán. Nasbírala jsem dvakrát deset nálepek a chtěla jsem koupit jako dárek dvakrát dvě polévkové misky s větším doplatkem. Nalepila jsem nálepky na papírovou skládačku, přebytečný papír jsem odstříhla a vydala se na nákup.

Když jsem vyskládala zboží včetně misek na pás a předložila papír s nálepkami, podívala se na mě mladičká paní pokladní přísným pohledem a káravě ke mně pronesla: „*No tĕta!*“ a začala mi vysvětlovat, že musím mít celou skládačku, ne jen polepenou část, že bez toho mi nemohou misky vydat, protože kdyby nebyl papír celý, musela by je ona zaplatit.

Protože pokladní byla mladá, pihatá, trochu dost těhotná, čerstvá jako vítr a navíc mluvila slovensky, a to já mám ráda, přešla jsem „tĕtu“ a jala se hájit misky za polepený papír. Trvala jsem si na svém a pokladní nakonec odbĕhla kamsi dozadu se zeptat někoho kompetentního.

Já jsem se zatím zaobírala tím nezvyklým oslovením a hlavně svou reakcí na něj. Ono mě totiž nejen pobavilo, ale vlastně i trochu potĕšilo, protože v jinak neosobním supermarketu to najednou zavonĕlo človĕčinou, neboť nebylo řečeno drze, nýbrž mile a po sousedsku.

Těta, jsem pro to mladé děvče teta. A když už jsem teta, tak přece mám nárok na všechny zmatky a chaosy, které kolem mě neustále vznikají. Konečně se můžu uvolnit a netrápit se tím, protože to už tak nějak patří k věci. Vlastně k věku. A nejen to, nemusím se stresovat tím, že musím všechno zvládat a všechno umět. Nemusím, protože už jsem teta. Mám na to prostě nárok.

Určitě jsem měla nárok i na to, že jsem si trvala na právu koupit si za své nálepky misky. I když se nakonec ukázalo, že jsem si omylem vzala úplně jiné misky za úplně jiný počet nálepek a že to všechno dohadování bylo zbytečné.

Ostatně, co taky můžete chtít od tety, že?

{fshare}